

IZGNANCI

IVO BRNČIČ

*Ubogi, opljuvani, zaznamovani
napotili so se za srečo некоč.
Ne zase, za blazni ta svet razdejani
nosili so srca ko luč skozi noč,
ubogi, opljuvani, zaznamovani.*

*Od praga do praga ljubezen razžaljena
zaman je hodila: le kletve in bič
užila je kakor vlačuga razgaljena
in zdaj ko na odru mrtvaškem mrlič
spi v njihovih dušah ljubezen razžaljena.*

*Ostal jim je v ustih od srečanj z ljudmi
le pust, kakor pelin grenkoben okus;
ko bolna, preganjana zver jim reži
v izmučenih srcih edino še gnus
nad zlobo, nad črno slepoto ljudi.*

*Ne veter ne jufranji kres za gorami,
ne rosa ne zvezd večno mirni sijaj
v ugaslih očeh jim več ognja ne zdrami;
že davno na njihovih licih smehlja
umrl je tiho ko dan za gorami.*

*Ko sonce poletno plamteči poljubi
jim s čela več mrzlih meglá ne odpijejo;
pozabe ne najdejo v vdani obljubi
teles, ki v polmraku omotično sijejo,
miru ne dadó jim več topli poljubi,*

*saj sproti v krvave, razbeljene rane
na ustnicah žejnih se jim razcveto,
saj njim le zato so bile darovane
slasti in radosti sveta, da peko
jih zdaj ko krvave, razbeljene rane.*

*In nihče ne ve, da sovraštva gorje
človeškemu srcu prebridka je kletev,
in nihče ne ve, da vse manj so ljudje.
— A ko črno klasje požene ta setev
strupena, odurna — sejalcu gorje...*